četvrtak, 18. lipnja 2020.

P9_TA(2020)0153

Konferencija o budućnosti Europe

Rezolucija Europskog parlamenta od 18. lipnja 2020. o stajalištu Europskog parlamenta o Konferenciji o budućnosti Europe (2020/2657(RSP))

(2021/C 362/02)

Europski parlament,

— uzimajući u obzir svoje rezolucije od 16. veljače 2017. o poboljšanju funkcioniranja Europske unije korištenjem potencijala Ugovora iz Lisabona ([1]), od 16. veljače 2017. o mogućim promjenama i prilagodbama aktualnog institucijskog ustroja Europske unije ([2]), od 16. veljače 2017. o proračunskom kapacitetu europodručja ([3]) i od 13. veljače 2019. o stanju rasprave o budućnosti Europe ([4]),

— uzimajući u obzir svoju Rezoluciju od 19. siječnja 2017. o europskom stupu socijalnih prava ([5]),

— uzimajući u obzir prijedlog tadašnje kandidatkinje za predsjednicu Komisije Ursule von der Leyen od 16. srpnja 2019. u okviru političkih smjernica za sljedeću Europsku komisiju 2019. – 2024. i organizaciju Konferencije o budućnosti Europe (u daljnjem tekstu „Konferencija”),

— uzimajući u obzir komunikaciju Komisije od 22. siječnja 2020. naslovljenu „Priprema Konferencije o budućnosti Europe” (COM(2020)0027),

— uzimajući u obzir zaključke Europskog vijeća od 12. prosinca 2019. o općem pristupu Konferenciji o budućnosti Europe,

— uzimajući u obzir svoju Rezoluciju od 15. siječnja 2020. o stajalištu Europskog parlamenta o Konferenciji o budućnosti Europe ([6]),

— uzimajući u obzir rezoluciju Odbora regija od 12. veljače 2020. o Konferenciji o budućnosti Europe,

— uzimajući u obzir svoju Rezoluciju od 17. travnja 2020. o usklađenom djelovanju EU-a za suzbijanje pandemije bolesti COVID-19 i njezinih posljedica ([7]),

— uzimajući u obzir svoju Rezoluciju od 15. svibnja 2020. o novom višegodišnjem financijskom okviru, vlastitim sredstvima i planu oporavka ([8]),

— uzimajući u obzir izjavu Konferencije predsjednika o 70. obljetnici Schumanove deklaracije,

— uzimajući u obzir članak 132. stavak 2. Poslovnika,

A. budući da je potrebno savladati unutarnje i vanjske izazove s kojima se Europa suočava, kao i nove društvene i transnacionalne izazove koji nisu bili u potpunosti predviđeni u vrijeme donošenja Ugovora iz Lisabona; budući da je broj velikih kriza koje su pogodile Uniju pokazao da je u više područja upravljanja potrebno donijeti institucionalne i političke reforme;

([1]) SL C 252, 18.7.2018., str. 215.
([2]) SL C 252, 18.7.2018., str. 201.
([3]) SL C 252, 18.7.2018., str. 235.
([4]) Usvojeni tekstovi, P8_TA(2019)0098.
([5]) SL C 242, 10.7.2018., str. 24.
([6]) Usvojeni tekstovi, P9_TA(2020)0010.
([7]) Usvojeni tekstovi, P9_TA(2020)0054.
([8]) Usvojeni tekstovi, P9_TA(2020)0124.

B. budući da je trenutačna kriza bolesti COVID-19 uz veliku cijenu pokazala da je EU i dalje nedovršen projekt te da se o temama neuspjeha u jamčenju solidarnosti i koordinacije, gospodarskih, zdravstvenih i socijalnih šokova te aktualnih napada na temeljna prava i na vladavinu prava mora raspraviti tijekom Konferencije; budući da iz tog razloga trenutna kriza naglašava da Europska unija bez odlaganja mora početi raditi na tome da postane učinkovitija, demokratskija i bliža građanima;

C. budući da Parlament, Komisija i Vijeće smatraju da je potrebno organizirati Konferenciju o budućnosti Europe te da bi taj konferencijski proces trebao biti prilika za blisku suradnju s građanima EU-a u okviru postupka „odozdo prema gore”, zahvaljujući čemu bi oni mogli izraziti svoje mišljenje i doprinijeti raspravama o budućnosti Europe;

D. budući da bi Konferencija trebala omogućiti otvoren forum za raspravu među različitim sudionicima bez unaprijed utvrđenog ishoda; budući da bi se dogovor triju institucija stoga trebao odnositi samo na oblik i organizaciju Konferencije;

1. smatra da je 10 godina nakon stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona, 70 godina nakon Schumanove deklaracije i u kontekstu pandemije bolesti COVID-19 pravo vrijeme da se Unija ponovno evaluira; smatra da je zbog krize bolesti COVID-19 još potrebnije održati Konferenciju;

2. smatra da je kriza bolesti COVID-19 dodatno naglasila potrebu za reformom Europske unije te ukazala na hitnu potrebu za djelotvornom i učinkovitom Unijom; stoga smatra da bi u konferencijskom procesu trebalo uzeti u obzir postojeće instrumente Unije za oporavak i već uspostavljenu solidarnost, a istovremeno osigurati ekološku održivost, gospodarski razvoj, društveni napredak, sigurnost i demokraciju;

3. ponovno potvrđuje sve aspekte svog stajalište iz rezolucije od 15. siječnja 2020. i ponavlja poziv Vijeću i Komisiji da započnu pregovore kako bi prije ljetne stanke postigli sporazum o organiziranju Konferencije o budućnosti Europe;

4. žali zbog toga što Vijeće još nije usvojilo stajalište o Konferenciji i stoga ga poziva da prevlada svoje razlike i bez odlaganja iznese stajalište o obliku i organizaciji Konferencije;

5. pozdravlja činjenicu da je Komisija donijela stajalište o Konferenciji i njezinu spremnost na brzo daljnje postupanje;

6. poziva Vijeće da u okvir svog mandata uključi predanost istinskom praćenju rezultata i istinskom izravnom sudjelovanju građana te da djelokrug Konferencije otvori svim mogućim ishodima, uključujući zakonodavne prijedloge, pokretanje izmjena ugovora ili slično;

7. ističe da, unatoč pandemiji, izravno sudjelovanje građana, organizacija civilnog društva, socijalnih partnera i izabranih predstavnika mora ostati prioritet Konferencije; stoga sa zanimanjem iščekuje početak Konferencije kako bi zajedno sa svim građanima EU-a izgradili demokratskiju, učinkovitiju i otporniju Uniju;

8. prima na znanje da je početak Konferencije morao biti odgođen zbog pandemije; ističe, međutim, da je pandemija naglasila određene nedostatke naše Unije; stoga je odlučan započeti s Konferencijom u jesen 2020., što je prije moguće;

9. nalaže svojem predsjedniku da ovu Rezoluciju proslijedi Vijeću i Komisiji.